HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מלכות פרס בפני הבית. בזמן הבית בעודו בנוי לפחד שבנאו כורש ממטה מלכותו שלשים וחמשע שנים ובטלה ופשטה בני יון ומלכו מהם וחמשונים הרי מתחים וי"ד ובני חשמונאי נטלו מלכות מיונים ומלכו ק"ג והולדום לחמייהם ק"ג הרי ד' מאות וכ' שנה שהיה בית שני ביניהם: **מלחן ואילך.** ממלכות הולדום ואילך מרד הבית ובטלה מלכותן: **לא וחצוב.** וחצה למעות סלד מכמיים ומייהם לו שני שטר חוב לו שום מעשה המתורע יכנה למורכן מעכשיו כך וכך שנים למורכן הבית. אלמא מאחן ואיל קודם הבית פשטה להם

מלכות פרס בפני הבית שלשים וארבע שנה מלכות יון בפני הבית מאה ושמונים שנה מלכות חשמונאי בפני הבית מאה ושלש מלכות בית הורדום מאה ושלש מכאן ואילך צא וחשוב כמה שנים אחר חורבן הבית אלמא מאתן ושית הוו ואת אמרת מאה ושמונים הוו אלא עשרין ושית שנין קמו בהימנותייהו בהדי ישראל ולא אישתעבדו בהו ואמטו להכי לא קא חשיב להו כשפשטה מלכות הרשעה על ישראל אמר רב פפא אי טעי תנא ולא ידע פרטי כמה הוה לישייליה לספרא כמה כתיב וניטפי עלייהו עשרין שנין ומשכח ליה לחומריה וסימניך ו זה לי עשרים שנה (אנכי) בביתך אי טעי ספרא נשייליה לתנא כמה חשיב ונבצר מיניהו עשרין שנין ומשכח ליה לחומריה וסימניך [ו]ספרא בצירא תנא תוספאה [ז]תנא דבי אליהו ששת אלפים שנה הוי העולם שני אלפים תוהו שני אלפים יומת המשיח בעונותינו שרבו יצאו מהן מה שיצאו מהן שני אלפים תורה מאימת אי נימא ממתן תורה עד השתא ליכא כולי האי דכי מעיינת בהו תרי אלפי [ח] פרטי דהאי אלפא הוא דהואי אלא [2]מואת הנפש אשר עשו בחרן וגמירי דאברהם בההיא שעתא בר חמשין ותרתי הוה כמה בצרן מדתני תנא ארבע מאה וארבעים ותמניא שנין הויין כי מעיינת ביה מהנפש אשר עשו בחרן עד מתן תורה ארבע מאה וארבעים ותמניא שנין הויין אמר רב פפא אי טעי תנא ולא ידע פרטיה כמה הוי לישייליה לספרא כמה כתיב וניטפי עלייהו ארבעין ותמני ומשכח ליה לחומריה וסימניך ארבעים

ונמירי דאברהם אבינו בההיא שעתא בר חמשין ותרתי שנין הוה. ולע"ג לכתיב (בראשית יב) ויקנכה כן חמש (שנים) ושבעים שנה בצאתו מחרן שמי יצילות הוו שהרי בנרית בין הבתרים היה בן שבעים ושז היה בע"י ושוב חזר לחרן ועשה שם חמש שנים כדאיתא בסדר עולם ובפ"ק דשבת (דף י. ד"ה ושם) התרכתי היטב:

מלכות פרס בפני הבית. לפופר הכותב גטין ושטרות שהוא מונה למלכות יון כדאמר לקמן (דף י.) בגולה אין מונין אלא למלכות יון ואין מונין לחתמת מלכותן שהיו שם שנים מקוטעות שלא מלכו אלא בעיטה ומשם שנים ואילך פשטה מלכותן ומשם והלאה מונין להן כדאמר לקמן [שם] ניסייליה הכי תנא לספרא כמה פרטי השנים יש לו על הכלל שלו: **ונטפי עלייהו.** תנא עשרין שנין שם יש לו לפופר פרטי ט"ו על כללו למנין יונים יש לו לחנא ל"ה פרטי על כללו למנין שני מורכן: **נחומיה.** קשה כלומר שכוס משבוזו ימלא כהוגן שהרי מנין הפופר מתחיל ש"פ שנים קודם המורכן כדתניא לעיל דיון נטלו מלכות לפוף ל"ד לנניו הבית הוסף עליהם שם שנים שאין מונין להן הרי תחלת מניינם לפוף מ' לבניינו דהייגו ש"פ קודם מורכן נמלא כשהתחיל תנא למנות למורכן ומנה כבר כ' שנה נשלם כלל הפופר להיות ד' מאות וכשהיה לפופר לחת פרטי הי' ליה לחנא כ' ואחת כשהיה לפופר עשר שנים פרטי היה לו לחנא י' כשהגיע הפופר למ"ק ואחת יש לו לחנא קכ"ו דהוי פרטי כ"ש. וה"ה דמלי למיתני נמלר מנייהו עשרין וטעמא כדפרישית ומשם והלך קרוב נקט למלתיה: **ואי טעי ספרא.** בפרטא דילים נשייליה לחנא כמה פרטות דילים ונמלר מנייהו עשרין וטעמא כדפרישית ומשם יהיו לו לחנא ל' מתחים וי' יהיו לו לפופר שם מאות ועשר ומשם יש לחנא מתחים ועשר יהיו לו לפופר חמש מאות ותשעים. וה"ה דמלי למיתני ניטפי עלייהו חמנן מלא משוש דלך קרוב נקט ועוד דבעי לאוקומי בניזותא לפפרא ותוספתא לחנא משום סימנא דפפרא בצירא ותנא תוספאה: **ושימנך.** שלא (ג) תתמלף הי מנלר והי מטפי: **ספרא בצירא.** מדקדק בתיבות וכותבן במקורה במקרון לותיות: **תנא תוספאה.** תני תוספתא: **שפש אלפים שנים.** נגזר על העולם להתקיים כמנין ימי השבוע וביום השביעי שבת ונשבעה אלפים נוח לעולם: **שני אלפים.** רלפוניים נגזר עליו להיות תוהו בלא תורה: **ושני אלפים אורה.** בלא יומות המשיח: **ושני אלפים ימות המשיח ובעונותינו שרבו יצאו.** מאני אלפים אלחרונים מה שילאו ומשיח לא בא: **אי נימא ממתן תורה ועד עכשיו.** עד גמר אלרעבא אלפים נצריכא עולם כדקאמרת ליכא ג' אלפים: **דכי מעיינת בהו.** בשני קמאי דתוהו קודם מתן תורה אי אלפים ופרטי מלאי אלישי תמ"ח שנים משכחת בהו: **דכי מעיינת בהו בשני דקודם מתן תורה כו'.** ולא גרסינן **ועוד דכי מעיינת כו'.** ופירושם כדפרישית. לא וחצוב שנות דור ודור שמי כל אחד קודם שנולד בנו דשנים שאחרי כן אחד נותן לבן ותמנית מאלדם על שנולד נח תתרנ"ו שנים ונח חי תק"ג שנים קודם שנולד שם ולכתיב (בראשית ה) ויהי נח בן חמש מאות שנה וגו' דשנולד בנו בראשון היה בן ת"ק שנים (ג) ויפת הוא הגדול אחם שנה וחם גדול משם שנה אלרי תק"ג שנים לנח כשנולד שם דכתיב (שם יא) [שם] בן מאת שנה ויולד את ארפכשד שנתים אחר המבול ושם שם לת"ק שנים דנח אחייליד כי מטו שנתים אחר המבול הוה ליה בר ק"ג דהא כתיב (שם ז) ונח בן שם מאות שנה והמבול היה חשוב תק"ג דנח ומאה דשם עד ארפכשד והוסף על נ"ו של פרט הרי תרנ"ח וארפכשד הוליד את שלח בל"ה הרי תרצ"ג ומשלח עד עבר ל' הרי תשכ"ג ומעבר עד פלג ל"ד הרי תשנ"ז ומפלג עד רעו ל' הרי תשפ"ז ומרעו לשרוג ל"ב הרי תתי"ט ומשרוג לנחור ל' הרי תתמ"ט ומנחור לתרח כ"ט הרי תתע"ח ומתרח לאברהם ע' הרי תתקנ"ח מן שלח ומאברהם עד יעקב ק' הרי תלפים ומ"ח ומיעקב עד מתן תורה ת' שנים כיולד ס' עד שנולד יעקב ובדלמו למלרים כתיב (שם מו) ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה הרי ק"ל משנולד יעקב וישראל היו במלרים רד"ו הרי ד' מאות ומ"ח שנים על חלפים לבריאת עולם נמלא משם מתן תורה עד ד' חלפים לבריאתו של עולם חלף ומחמש מאות ומחמש ושמים: **חלף מן ואת הנפש וגו'.** ומתרגמינן דשעבידו לאורייתא: **וגמירי דהסיפא שעתא הוה אברהם בר נ"ב.** דתני תנא דמורה[ח]: **שמ"ח שנים.** היו בניהן לך: **כי מעיינת מואת הנפש אשר עשו עד מתן תורה.** הרי הוו הוסף אותן על מנין מתן תורה ומנלא חלפים מכוונין מואת הנפש אשר עשו וגו' עד גמר ד' חלפים לבריאת עולם והוה קע"ב שנים לאחר מורכן כיולד הרי מנית עד יצילת נמרים תמ"ח על עודף חלפים וכתיב (מ"ח ו) ויהי בשמנים שנה ואלרבע מאות שנה לנאת בני ישראל על יבשה נשמע שנה ואלרבע מאות שנה לנאת בני ישראל מלרים עד יצילת נמרים תמ"ח על חלפים כשנבנה הבית ומי ביה לשמה חלפים ושל"ח שנים וגלות בבל ע' שנים הרי תקנ"ח ומיהו בית שני לא עמד אלא תק"כ ושבעה עלר ויבן שלמה את הבית הרי תקנ"ח על חלפים כשנבנה הבית ומי ביה לשמה חלפים ושל"ח שנים וגלות בבל ע' שנים הרי ת"ך ומי ביה